

Kim Komljanec:

NA ČISTEM

mladinska radijska igra

DRAMATIS PERSONAE:

Eileen (izg. [ajlin]) – 12 let

Vesna – 12 let

Eileenina mama

Andreja, Vesnina mama

Učiteljica naravoslovja

Zborovodja

Učenci in učenke 6.b

Natakar v piceriji

Glas iz telefona

Čivava Cica

© Kim Komljanec. Avtorske pravice pridržane.

Za dogovor o uprizaritvenih ali produkcijskih pravicah, pišite avtorici na kim.komljanec@gmail.com

PRVI PRIZOR: SKUPNI PROJEKT

Šola. Učenci so že v razredu, kričijo, se obmetavajo s papirčki. Vstopi učiteljica. Zvok njenih čevljev, zapiranja vrat. Vpitje in klepet med učenci potihneta.

UČITELJICA: Pozdravljeni. Ja, kaj pa je to? Kakšen svinjak pa imate v razredu!?

UČENCI *ne odgovorijo.*

UČITELJICA: Kaj so vse te smeti po tleh? Pa nek sok polit po moji mizi!? Joooj, šesti b, pa kaj je z vami, a res morate vse zapackat? Šele tretja ura je, pa ste že tako packarijo naredili!

UČENCI *vpijejo drug preko drugega*: Saj nismo mi! / Je že bilo umazano! / Sok je pa Vesna polila!

UČITELJICA: Tiho! Da mi tole takoj pospravite! Kdo je reditelj?

UČENCI: Eileen! / Ne vemo!

UČITELJICA: Eileen, ti pa tale sok pobriši. Pa tablo, da bomo sploh lahko začeli z uro.

EILEEN: Pa saj nisem čistilka! Kar Vesna naj sok pobriše!

VESNA: Pa saj ga nisem jaz polila!

UČITELJICA: Kaj je bilo s tem sokom!? Vesna?

VESNA: Sok je bil res moj, ampak nisem ga jaz polila! Jaz sem ga samo tukaj odložila, ostali so se nekaj prerivali, pa so me ruknili.

UČENCI: Ja, kaj, tvoj je, kar sama spucaj! / Spu-caj! Spu- caj! Spu-caj!/ Ajde, pomij, saj ti je mama čistilka!

UČITELJICA: Tišina! Zdaj je pa res dosti tega. Da mi nekdo tole pri priči počisti, drugače vas čisto vse, cel razred pošljem k ravnatelju!

Grobna tišina.

UČITELJICA: No!?

Vesna vstane (njen stol glasno zadrša po tleh).

VESNA: No, prav, bom jaz. Ampak nisem jaz polila.

Stopi k umivalniku, zmoči papirnato brisačo in se loti dela.

UČENCI *(v en glas, sprva potihem, nato vedno glasneje)*: Pu-caj! Pu- caj! Pu- caj! Pu- caj! Pu- caj!

UČITELJICA: Tišina! *(učenci utihnejo, se pritajeno hihitajo)* Eileen, kaj je pa s tablo – a misliš, da se bo sama pobrisala!? In prosim, da snameš ta trapasta sončna očala.

EILEEN: Pa saj jih imam samo zato, da mi držijo lase nazaj.

UČITELJICA: Eileen, ne bom se spet kregala s tabo. Poglavlje modnih dodatkov sva že obdelali.

Posmeh v razredu.

UČENEC 1 (*se pači*): Ampak učiteljica, Eileen ne razume snovi brez sončnih očal.

UČENEC 2: Ne, stari, ona ne more brez sončnih očal, ker je tako lepa, da se sveti, a veš, da jo svetloba kar zaslepi!

Smeh v razredu.

EILEEN: Daj, utihni.

VESNA (*zase*): Koza šminkerska ...

EILEEN: Kaj!? A ti to meni?

UČITELJICA: Dovolj!

VESNA (*tiho*): Ja, a imam jaz sončne špegle na glavi med poukom?

UČITELJICA: Tišina!

Razred se umiri.

UČITELJICA: No, tako. Zdaj pa lahko začnemo s poukom. Odprite zvezke (*učenci odpirajo torbe, listajo po zvezkih, brskajo po puščicah*) in si napišite nov naslov z velikimi črkami, ker se bomo s to temo še veliko ukvarjali. E-KO-LO-GI-JA. Kaj je to ekologija?

UČENCI *molčijo*.

UČITELJICA: No, a zdaj ste pa tiho, ane? No, dajmo, zbudite možgane, razmislite malo. Kaj vam pade na pamet ob besedi ekologija?

UČENEC 1: Odpadki!

UČITELJICA: Dobro. Kaj še?

EILEEN: Narava in onesnaževanje.

VESNA: Pa živalske vrste, ki izumirajo.

UČENEC 1: Ja, pande!

UČITELJICA: No, no, dobro. Vidite, nekakšne predstave o tem, kaj je ekologija, že imate. Preden se lotimo snovi v učbeniku, bi rada najprej ugotovila, koliko o tej temi že sami veste. Razdelila vas bom v pare in do naslednjega tedna se boste po dva in dva obiskali na domu. Vaša naloga je, da ugotovite, kako pri vašem sošolcu ali sošolki doma upoštevajo načela ekologije. Torej: ali ločujejo odpadke, ali kupujejo okolju prijazne izdelke in katere, ali uporabljajo okolju prijazne električne aparate, ali in kako varčujejo z energijo in tako dalje. Namen tega projekta je, da se tudi drug od drugega naučite, kako lahko prav vsak izmed nas pripomore k ohranjanju okolja. Mogoče boste pri svojem sošolcu opazili kakšno navado, na katero sami niste pomislili, pa je za naravo in okolje velikega pomena. Ali pa boste v domu sošolca opazili ekološko nezavedno obnašanje in boste lahko pripomogli k spremembam navad v njihovi družini. Skratka, igrali se bomo nekakšne ekološke detektive. Ste razumeli?

UČENCI: *(večina:)* Jaa. / *(nekateri:)* Ne štekam./ Kaj hoče!?

UČITELJICA: Dobro. Zapomnite si: za ta, prvi del projekta je najbolj pomembno, da znate drug drugemu prisluhniti. Kar boste ugotovili, boste skupaj predstavili na plakatu. Lahko fotografirate dom svojega sošolca, lahko narišete in opišete, kakšne so navade v njihovem domu, lahko prinesete kakšne predmete pokazat itd. No, pa se kar razdelimo v pare: Ajda in Gaja, Mark in Aleks, Eileen in Vesna –

Eileen in Vesna reagirata v en glas:

EILEEN: Kaj!? S to kmetico?

VESNA: Kaj!? S to šminko?

UČITELJICA *(našteva naprej, njen glas gre v fade out)*: Gal in Mojca, Natan in Eva, Primož in Eneja ...

DRUGI PRIZOR: PREPIR

Eileen in Vesna v klopi.

VESNA: Nikar ne misli, da bom jaz vse naredila.

EILEEN: Zakaj bi pa to mislila!? A misliš, da si tako pametna, a!? Sploh ti pa itak ne bi pustila, da s svojo kmečko pametjo delaš nekaj, pod kar se bom tudi jaz podpisala!

VESNA: No, ja, moja pamet je mogoče »kmečka«, ampak jaz vsaj ne rabim sončnih špeglov, da bi skrila vakuum v glavi – tako kot jih očitno rabiš ti!

EILEEN: Ej! *(ji primaže klofuto)*

VESNA: Au! Krava! Kaj ti pa je!? Nà! *(jo udari nazaj)*

UČITELJICA: Eileen, Vesna!!! Pa kaj je z vama!? A zdaj se bosta pa kar preteпали? Pa kaj se to pravi!? Obe sta odličnjakinji, obnašata se pa kot največji barabi na šoli!

EILEEN: Samo zato, ker imava obe dobre ocene, še ne pomeni, da sva za skupaj.

VESNA: Ja, mogoče bi morali o tem razmislit, preden ste naju dali skupaj v par za projekt!

UČITELJICA: Ja, mogoče bi morali pa vidve o čem razmislit. Očitno nista tako pametni in bistri, če se nista sposobni niti mirno dogovoriti o enem preprostem projektu!

Šolski zvonec.

UČENCI: Odmoor!!

UČITELJICA: No, malo premislita in se nehajta tako otročje obnašat . Predlagam vama, da čim prej začneta sodelovat, drugače kmalu ne bosta imeli več tako dobrih ocen kot do zdaj. Zdaj pa hitro na malico.

Kriki učencev, ki prihajajo iz učilnic, navdušenje nad odmorom in malico.

TRETJI PRIZOR: VESNA IN MAMA

Isti dan, v bloku pri Vesni doma. Vesna pride domov (zvok ključev v vratih, ki se jih ne da odklenit).

VESNA (*zase*): Super. Spet me je ven zaklenila. (*Pritisne na zvonec pri vratih, glasno zavpije.*)
Mami! Maaami! Ključe si pustila v vratih!

VESNINA MAMA (*oddaljeno, iz stanovanja*): Joj, Vesna, oprosti, že grem!

Zvok odklepanja in odpiranja vrat.

VESNA: Pa, mami! Že spet!

VESNINA MAMA: Oprosti, Vesna. Toliko dela sem imela. Živjo.

VESNA: A ti si še doma?

VESNINA MAMA: Ja, v zamudi sem. Pa še posesat moram. Danes mi je gospod Božič prinesel ogromno srajc za zlikat in sploh mu jih še nisem uspela nest. Mu jih boš lahko ti, ljubica? Jaz moram bit v pisarni čez petnajst minut.

VESNA: Ja, prav no.

VESNINA MAMA: Hvala, zlata si. (*Jo poljubi, nato vklopi sesalec, vpije preko hrupa:*) Kako je bilo v šoli?

VESNA: Bedno.

VESNINA MAMA: Bedno? Zakaj?

VESNA: Z Eileen sva se skregali.

VESNINA MAMA: A to je tista, ta razvajena, psihiatrova hči?

VESNA: Ja.

VESNINA MAMA: Kaj pa je bilo?

VESNA: Ah, brez veze. Važička je. Pa še en projekt morava delat skupaj.

VESNINA MAMA: Vesna, saj o tem sva se že pogovarjali. Midve sva sicer res sami in ti mogoče res nimaš bogatega očka, ki bi te pozimi vozil smučat v Francijo poleti pa na Sejše, ampak imaš pa mami, ki te ima rada za dva. Saj veš to, ane?

VESNA (*tih*): Ja.

VESNINA MAMA (*preko hrupa sesalca*): Kaj!? Nisem te slišala!

VESNA (*zavpije*): Ja! Vem, ja.

VESNINA MAMA (*izklopi sesalec*): No, vidiš, to je moja punca.

VESNA: Mami, ti moraš it. Tri je že.

VESNINA MAMA: O, madona!

VESNA: Saj bom jaz posesala do konca.

VESNINA MAMA: A boš res? Hvala, ljubica. Se vidiva zvečer, pa se bova še takrat pogovorili, prav? Pa pa! (*zase*) Ključi, mobi, denarnica, mesečna. Grem.

Mama odide (ključi, vrata, ki jih zaloputne za sabo).

VESNA (*ko ostane sama v tišini*): Adijo. (*pavza*) Rada me imaš res za dva, ampak časa, da bi mi pomagala rešit kakšno sranje v šoli, pa nikoli nimaš. Vedno moram vse sama. Ne pa tako kot tista glupa Eileen, ki ji njen »zlata očka« po mojem še naloge dela namesto nje. Mama je pa itak odvetnica in bo tožila celo šolo, če se bo njeni ubogi hčerkici zgodila najmanjša krivica. Kar v njihovem jeziku pomeni: če ne bo vse točno tako, kot si naša mala Eileen zaželi. Jooj, kako mi gre na živce. Ne vem, kako bova speljali ta butast ekološki projekt. Po mojem njej še na pamet ne pade, da bi prišla k meni domov na obisk. Saj že zdaj vem, da bom morala vse jaz naredit. Najboljše, da se čim prej lotim dela in naredim seznam vsega, kar midve z mami delava ekološkega in neekološkega in ji prinesem. Ja, ker ona svoje dragocene riti sigurno ne namerava prineset do sem. Še danes grem do nje! Pa sproti bom še gospodu Božiču njegove oprane srajce nesla. Ja, tako bo najboljše.

Vklopi sesalec.

ČETRTI PRIZOR: EILEEN IN MAMA

Isti dan, pred hišo, kjer je doma Eileen. Odklepanje vrat, izklapljanje alarma, lajanje čivave.

EILEEN: Cica! Jaz sem, Cica, čakaj samo še alarm izklopim. Tako. (*Eileen vstopi v ogromno marmornato vežo, kjer odmeva njen glas in lajež psičke.*) Pridi sem, pridi k meni, kužika moja! Ha!? O fuj! Kaj pa je to!? Pokakala si se!? Lumpa kužika! Packa lumpa!

Zvonjenje mobilnega telefona.

EILEEN: Halo, mami?

EILEENINA MAMA: Živjo, Eileen, poslušaj, greš lahko danes sama domov? Ne utegnem prit pote.

EILEEN: Ja, mami, saj sem ti že stokrat rekla, da ti ni treba hodit pome. Itak sem že doma!

EILEENINA MAMA: No, krasno. Res si že samostojna! Poslušaj, za kosilo lahko povabiš kakšno sošolko na pico, če hočeš.

EILEEN: Nočem.

EILEENINA MAMA: Jaz pridem šele zvečer.

EILEEN: Ja, pa mami! A ne greva danes na letališče po očita?

EILEENINA MAMA: Ne, ljubica, očka je moral podaljšat svoj obisk v Bruslju. A te ni poklical? Mi je obljubil, da te bo poklical.

EILEEN: No, pa me ni. Mami, Cica se je na tepih pokakala!

EILEENINA MAMA: Dobro. Kako je bilo v šoli?

EILEEN: Bedno.

EILEENINA MAMA: V redu. No, se vidiva zvečer, prav?

EILEEN: Rekla sem, da je bilo bedno!

EILEENINA MAMA: Eileen, končat moram, veš. Drug klic imam. Pa pa! Aja, pa pelji Cico lulat!

EILEEN: Pa pa. *(Pavza, zase:)* Super. In kaj naj zdaj? Tole z Vesno je celo sranje. *(lajež psičke)* Ja, tole s tabo je pa tudi celo sranje! O, fuj, kako smrdi! Packa Cica, packa! Do jutri moram pogruntat, kako se bom znebila Vesne, ker niti slučajno ne nameravam delat projekta z njo. Že itak me nobeden v šoli ne mara, če se bom pa z njo družila, bom pa res totalna izobčenka. In mami niti slučajno ne sme izvedet, da sva se z Vesno stepili, ker bo sigurno šla v šolo in spet grozila s tožbo.

Psička začne besno lajat.

EILEEN: Ja, kaj pa je, Cica? A kdo gre?

Zvonec pri vratih.

EILEEN: Jooj, samo da ni spet prišel kdo sesalcev prodajat!

PETI PRIZOR: SOOČENJE

Odpiranje vrat, čivava vedno bolj nori.

VESNA: Živjo.

EILEEN: Vesna!?

Čivava renči.

VESNA: Živjo. Pismo, ta tvoj pes tako laja, da sem si predstavljala najmanj nemškega ovčarja, ne pa takega malega cucka.

EILEEN: Ej! Pazi malo, kaj govoriš! Cica je čistokrvna rodovniška čivava, 500 evrov smo dali zanjo! Ane, Cicika?

Čivava utihne.

VESNA: Aja, oprostite no, nisem te hotela užalit.

EILEEN: Zakaj si sploh tukaj? In zakaj imaš vse te srajce s sabo? A se boš kar preselila sem, ali kaj?

VESNA: Saj te srajce niso moje, koza. To imam za gospoda Božiča.

EILEEN: Za koga?

VESNA: Saj ni važno. Pač en človek, ki k moji mami nosi likat srajce.

EILEEN: Kaaj?

Čivava spet zalaja.

EILEEN: Kaj pa je, Cica? (*Vesni*) Daj ... daj pridi rajši noter, ne morem je več držat

Vesna vstopi, Eileen zapre vrata, čivava neha lajati. V marmornati veži odmeva.

VESNA: Uau, kakšno ogromno hišo imate! Od zunaj ne izgleda tako velika ... O, fuj! Kaj je pa to?

EILEEN: Ah, to se je Cica posrala. Moram počistiti.

VESNA: Aja, a psi za 500 evrov tudi kakajo? Sem mislila, da jih operirajo, tako da so samo še luškani in ni treba nič čistiti za njimi. Zakaj pa potem niste rajši vzeli kakšnega iz azila?

EILEEN: Daj, utihni, no. Zakaj si sploh prišla!?

VESNA: No, zakaj misliš? Na obisk najbrž ne, ane? Prišla sem zaradi tistega ekološkega projekta.

EILEEN: Jaz ga že ne mislim delati s tabo. Kar pozabi!

VESNA: Glej, jaz točno vem, kakšna si ti.

EILEEN: Aja!? Kako pa to veš?

VESNA: Vem, da se ti niti slučajno ne bo dalo hoditi do mene in gledati, kako pri nas doma živimo in kako smo ekološki ali pa neekološki. Zato sem ti vse podatke, ki jih rabiš za projekt, že kar jaz napisala in ti jih prinesla.

EILEEN: Zakaj pa to? Kaj bi pa rada od mene, da se mi tako prilizuješ?

VESNA: Zakaj bi se pa jaz tebi prilizovala? Pa kdo ti misliš, da si, Eileen? Samo zato, ker živiš v tej ogromni hiši in ker ste blazno bogati, še ne pomeni, da si višja človeška vrsta, da veš!

EILEEN: Ne, pa saj nisem tako mislila, samo ...

VESNA: Mislim, jaz ti v bistvu delam uslugo! Lahko bi mi rekla hvala, ne pa da me nadiraš in se obnašaš kot kakšna princeska ... Pa saj ti nič slabega nočem, no!

EILEEN (*zadirčno*): Ja, okej, no. Hvala!

VESNA (*prav tako zadirčno*): Super. To je bilo pa res iskreno!

EILEEN: Pa kaj bi rada!?

VESNA: Nič. Je že v redu. Nà, tukaj imaš tiste podatke (*ji da list*). Adijo.

EILEEN *molči*.

VESNA (*na robu joka*): A misliš, da je bilo meni lahko prit do tebe po tem, ko si me zjutraj v šoli počila?

EILEEN: Ne. Najbrž res ne.

VESNA: Pa sem vseeno prišla, ker sem hotela, da to razčistiva. Da se ne bova gledali kot kakšni sovražnici, saj konec koncev sploh nič ne veva druga o drugi. Jaz sem danes recimo prvič pri tebi doma, ti pri meni sploh še nikoli nisi bila, zakaj bi se potem sovražili? Kar tako, malo na slepo ali kaj?

EILEEN: Ne vem. Pa tudi ne vem, zakaj sem te kar udarila danes v šoli. Totalno neumno. Oprosti.

VESNA *molči*.

EILEEN: Res oprosti. In res hvala za tale seznam (*prepogne list*).

VESNA: Saj je v redu. Pa saj ... saj sem jaz tudi tebe. Udarila.

EILEEN: Ja.

VESNA: Sorry.

EILEEN: Saj je kul.

Tišina.

EILEEN: Daj, ne še it. Kaj če bi ...

VESNA: Moram odnest tele srajce.

EILEEN: Aja. No, ampak ... zdaj veš, kje stanujem. Pridi še kdaj.

VESNA: A ti to resno?

EILEEN: Ja, seveda. Ti bom pokazala svojo sobo. Noben iz razreda je še ni videl.

VESNA: Zakaj pa ne?

EILEEN: Ker še nikoli noben ni bil pri meni doma.

VESNA: Zafrkavaš.

EILEEN: Ne, resno. Pa saj veš, da me čisto noben iz razreda ne mara. Čeprav ne vem, zakaj.

VESNA: Tebe!? Haloo!? **Mene** nobeden ne mara!

EILEEN: No, mene tudi ne.

VESNA: A ti povem še jaz eno skrivnost? Moje sobe tudi ni še nobeden videl. Še jaz sama ne.

EILEEN: Zakaj, a so ti jo na novo opremili?

VESNA: Ne, sploh je nimam! (*se smeje*) Z mami stanujeva v garsonjeri!

EILEEN (*se smeje*): Kaj je to garsonjera?

VESNA: Tako, bolj majhno stanovanje, kjer je vse v istem prostoru: kuhinja, spalnica, dnevna soba. Edino kopalnica je posebej. Blazno praktično: medtem ko ješ kosilo, lahko ležiš na postelji, delaš naloge in gledaš TV!

EILEEN in VESNA *se smejeta*.

EILEEN: A lahko pridem kdaj k tebi na obisk?

VESNA: Ja, daj, pridi jutri! Mami itak dela do zvečer –

EILEEN: A tvoja tudi?

VESNA: Ja. Tako da bova lahko celo popoldne gledali TV!

EILEEN: Super.

VESNA: No, zdaj pa res grem. Tale gospod Božič je full živčen zaradi svojih srajc! Adijo!

EILEEN: Adijo!

ŠESTI PRIZOR: PRIJATELJSTVO

Naslednji dan.

Hrup prometa na poti domov. Kasneje, pri Vesni doma.

VESNA: No, pa sva. Tukaj stanujem.

V ozadju tiha glasba na ksilofon. Skrivnosten pomirjujoč motiv.

EILEEN: Aha.

VESNA: Ja, ne stoj na vratih, pridi noter, no.

Eileen vstopi, Vesna zapre vrata.

EILEEN: Full diši. Pa full imate veliko zaves!

Stopata skozi sobo, sliši se plahutanje perila, ki se suši po vsem prostoru in ga dekleti odgrinjata.

VESNA (*se smeje*): Trapa! To niso zaves! To je perilo! Mami da vsako dopoldne prat perilo.

EILEEN: Se pa veliko preoblačita!

VESNA: Pa to ni najino! To ji ljudje prinesejo, da jim ona opere in potem zlika!

EILEEN: Full prijazno od nje.

VESNA: Ja, saj ji plačajo.

EILEEN: Aja. A pa še v službo hodi?

VESNA: Ja, to pa popoldne. V pisarno.

EILEEN: Aha.

VESNA: No, lahko kar pri tem začneš pisat za najin projekt: uporabljava samo biološko razgradljiv pralni prašek in mehčalec, oba pralna stroja, ki jih imava, sta v najbolj varčnem razredu glede porabe električne energije.

EILEEN: Počasi, počasi. Da si vzamem zvezek in si vse napišem. jaz se bom zdaj šla inšpektorja.

VESNA: Jaz sem pa lačna.

EILEEN: Kaj pa, če si naročiva pico?

VESNA (*nesigurno*): Lahko ... Bom pogledala, če mi je mami pustila kaj denarja.

EILEEN: Te jaz častim. Saj mi je še od včeraj ostalo, ker nisem kósila.

VESNA: A res?

EILEEN: Seveda. Ti kar pokliči in naroči, jaz bom pa popisala, kako ekološko stanovanje imate. Aja! Pa jaz ne maram šunke in gob.

Vesna vtipka številko v telefonski aparat. Slišimo zvonjenje na drugi strani zveze.

NATAKAR V PICERII: Halo? Pice na dom, želite?

VESNA (v telefon): Halo? Naročila bi eno pico brez šunke in gob na Marentičevo 12. Pozvonite na priimek Božič. Ja, hvala. Nasvidenje.

EILEEN: Kam si pa naročila pico?

VESNA: Ja, sèm, za naju!

EILEEN: Aja, sem mislila, da koga zafrkavaš! A se ne pišeš ti Smole?

VESNA: Ja, ampak Božič piše na zvoncu. To je priimek od lastnika stanovanja, Lovrota Božiča. Z mami sva podnajemnici. On pa stanuje tam blizu vas. Samo je full zoprni!

EILEEN: Če mu je pa Lovro ime! Bogi!

Obe se smejeta.

EILEEN: Uau, kaj je pa to? Full hude posodice!

VESNA: To so glineni svečniki. Moja mami jih izdeluje.

EILEEN: A res? A sama jih dela? Iz gline ali kaj? Full so lepe! Zakaj jih pa ima?

VESNA: Prodaja jih. Tukaj spodaj daš svečko, tukaj zgoraj daš pa kakšno dišavo in potem to vdihavaš. Mami pravi, da se s tem prečistiš.

EILEEN: A potem se ti ni treba stuširat?

Obe se smejeta.

VESNA: To ravno ne! Ampak res je dober občutek. Jaz jih pa uporabljam še za nekaj, glej to:

EILEEN: Kaj?

VESNA: Čakaj, samo da poiščem eno kuhalnico.

(Vesna brska po predalu s priborom.)

VESNA: Aha, evo jo. No, zdaj se pa malo umakni, pa čisto tiho. Pššš!

Tišina. Vesna s kuhalnico igra na glinene posodice kot bi imela ksilofon. Igra nežno, sanjavo melodijo, izpeljano iz istega pomirjujočega motiva, ki smo ga slišali že ob vstopu junakinj v ta prostor.

EILEEN (zašepeta): Uau! A lahko še jaz poskusim?

VESNA: Ja, normalno. Samo ne preveč udarjat, ker lahko počijo. Jaz sem enkrat tri razbila!

Obe se smejeta. Eileen udarja po posameznih posodicah – tonih. Medtem se odprejo vrata.

VESNINA MAMA: A je kdo naročil pico tukaj?

VESNA: Mami!

EILEEN: Ha! Ojoj.

Ena od posodic pade na tla in se s treskom razbije.

VESNA: O, sranje!

EILEEN: Ojoj, oprost. Oprostite!

VESNINA MAMA: Kaj pa delata?

VESNA: Mami! To je Eileen. *(Pomenljivo:)* Saj veš, Eileen, iz šole.

VESNINA MAMA: Živjo, Eileen.

EILEEN: Dober dan . Ej, a nisi ti –

VESNINA MAMA: Jaz sem Andreja, Vesnina mama.

EILEEN: A nisi ti od očita –

VESNINA MAMA *(vskoči)*: Sodelavka!

VESNA: Kaj!?

EILEEN: A nisi čist–

VESNINA MAMA: Čisto blizu imam pisarno, ja. Kakšno naključje! A ni to naključje, Vesna, da ima očka od Eileen pisarno tam, kjer tudi jaz delam!?

VESNA *(zmedeno)*: Ja, je.

EILEEN: Oprostite, da sem vam razbila posodico. Z Vesno sva ravno –

VESNINA MAMA: Ah, nič hudega, bom pa novo naredila.

VESNA: Res nisva hoteli, samo malo sva –

VESNINA MAMA: Pa saj sem rekla, da ni nič hudega. Ne sekirajta se.

VESNA: A res nisi jezna?

VESNINA MAMA: Seveda ne. A sta si vidve naročili to pico?

EILEEN: Ja. Ni se nama dalo kuhat.

VESNA: V bistvu –

VESNINA MAMA: Pametno.

VESNA: Saj je Eileen rekla, da časti.

VESNINA MAMA: Ni treba. Sem jo že jaz plačala.

EILEEN: O, super.

VESNINA MAMA: A bosta kakšen kos tudi meni dali? Res dobro diši.

VESNA: Itak, mami, saj je full velika. Čakaj, jo bom jaz razrezala.

Vesna išče nož v predalu.

VESNA: Evo, nož in krožniki. En kos zate, Eileen, izvoli.

EILEEN: Hvala.

VESNA: Ta je zate, mami.

VESNINA MAMA: Uu, saj ni treba tako velikega.

VESNA: No, pa še zame.

Vse tri jejo pico.

VESNA (*s polnimi usti*): Mmm, full je dobra.

VESNINA MAMA (*s polnimi usti*): Če prav razumem, sta vidve po novem prijateljici. A se nista še včeraj nekaj kregali?

EILEEN (*s polnimi usti*): No, ne samo kregali ...

Eileen in Vesna prasneta v smeh.

VESNINA MAMA: Okej, razumem ne bom vaju več spraševala. Samo, da sta rešili, kar koli je že bilo.

VESNA (*s polnimi usti*): Mmm, to je najboljša pica na svetu.

EILEEN (*s polnimi usti*): A sem ti rekla, da je full dobra?

Pogovor gre v fade out.

SEDMI PRIZOR: LAŽ

Isto popoldne, nekaj ur kasneje.

EILEEN: Okej, kaj pa osebna higiena? A uporabljaš kakšen deodorant pod pritiskom?

VESNA: Pod pritiskom? A misliš, da me mami prisili, da ga uporabljam?

EILEEN (*se smeje*): Ne! Ne mislim pod takim pritiskom!

VESNA: Kaj pa?

EILEEN: Mislila sem tako, pod pritiskom, pod tlakom, v taki embalaži, a veš, v spreju!

VESNA: Aja!

Obe se smejeta.

EILEEN: Saj veš, v te spreje za lase ali pa deodorante dajo ene take pline, ki full uničujejo ozonsko luknjo.

VESNA: Ja, potem so v bistvu dobri! Če **uničujejo** ozonsko luknjo!

Obe se smejeta.

EILEEN: Ne, no, v bistvu uničujejo ozonsko **plast**. **Povzročajo** ozonsko luknjo!

VESNA: Saj vem, kaj si mislila. Zdaj imava po mojem že zadosti podatkov za ta eko projekt. Glej, saj sva popisali že ... (*polista po zvezku*) tri strani!

EILEEN: Dobro.

VESNA: Ja, saj zunaj je pa že skoraj noč!

EILEEN: Pa res!

VESNA: A ne bi morala iti ti domov?

EILEEN: Najbrž bi. Ampak ... Ej, Vesna, pri tebi se imam full fajn. Doma sem non stop sama in nikoli se toliko ne nasmejim. A misliš, da bi lahko danes pri tebi prespala?

VESNA: Super ideja! Čakaj, bom mami vprašala. (*glasneje*) Mami! Maami!

VESNINA MAMA: Kaj je, Vesna?

VESNA: A lahko Eileen danes tukaj prespi?

VESNINA MAMA: Ja, ne vem, a lahko? Eileen, a ti starši dovolijo?

EILEEN: Bom poklicala mami na mobi.

Eileen vtipka številko. Zvonjenje na drugi strani zveze.

EILEEN: Halo? Mami?

GLAS IZ TELEFONA: Številka trenutno ni dosegljiva.

EILEEN: Mami, a lahko jaz danes prespim pri Vesni?

GLAS IZ TELEFONA: Prosimo, pokličite kasneje.

EILEEN: A res lahko? O, super. Hvala, mami!

GLAS IZ TELEFONA: Številka trenutno ni dosegljiva.

EILEEN: Adijo!

VESNA: A ti je dovolila?

EILEEN: Ja.

VESNINA MAMA: No, prav. Jaz moram zdaj še do službe –

VESNA: Zdaj moraš v službo, mami!? Pa saj je že skoraj noč!

VESNINA MAMA: Saj bom hitro nazaj. Medtem se pa vidve stuširajta, potem pa lahko še v postelji malo televizijo gledata, potem pa spat, prav?

VESNA in EILEEN: Ja.

VESNINA MAMA: No, lahko noč. Vesna, posodi Eileen eno svojo pižamo!

VESNA: Ja, bom. Adijo!

EILEEN: Lahko noč!

Vesnina mama odide.

VESNA: A se greš ti prva stuširat?

EILEEN: Lahko.

VESNA: Glej, tukaj je kopalnica in tukaj so čiste brisače.

EILEEN: H vala.

Zapre vrata od kopalnice, sliši se tuš. Čez nekaj trenutkov zvonjenje mobitela.

VESNA (*vpije v kopalnico*): Eileen! Telefon ti zvoni!

EILEEN (*iz kopalnice*): Daj poglej, kdo je.

VESNA: Mami, piše. A ti prinesem noter?

EILEEN: Ja, prosim.

Vesna z zvonečim telefonom vstopi v kopalnico.

VESNA: Nà, tukaj imaš telefon. Stran gledam!

EILEEN: Hvala. (*zvonjenje preneha*) Halo?

EILEENINA MAMA: Živjo, Eileen.

EILEEN: Živjo, mami.

EILEENINA MAMA: Jaz pridem danes res pozno. Se boš lahko sama pripravila za spanje?

EILEEN: Mami, saj se vsak večer.

EILEENINA MAMA: Ja, saj si res že velika. A si kaj jedla?

EILEEN: Ja, sem. Pico. Mami, jaz sem ravno pod tušem.

EILEENINA MAMA: Aja, no, prav, potem te pa ne bom motila. Saj jaz imam pa tako ali tako drug klic.

Lepo spi, ljubica. Lahko noč! (*prekine zvezo.*)

EILEEN: Lahko noč.

VESNA: Kaj pa je bilo? Zakaj te je pa klicala?

EILEEN: Ah, brez veze.

VESNA: Pa kaj je zdaj, zakaj si zdaj slabe volje?

EILEEN: Obljubi, da ne boš svoji mami povedala.

VESNA: Okej, obljubim.

EILEEN: Prej, ko sem klicala mami, da bi jo vprašala, če lahko pri tebi prespim, je imela izklopljen telefon. Samo delala sem se, da se pogovarjam z njo.

VESNA: Kaj!? A potem je nisi vprašala, če lahko tukaj prespiš?

EILEEN: Saj je tako ali tako ne bo domov do zjutraj.

VESNA: Pa zdaj si se ji kar zlagala!

EILEEN: Kako!? Nisem!

VESNA: Rekla si, da si pod tušem.

EILEEN: Ja, a nisem bila?

VESNA: Ja, ampak ... A je ne bo skrbelo?

EILEEN: Pa kaj še! Saj sploh ne bo opazila, da me ni doma!

VESNA: Ja, seveda, da bo!

EILEEN: No, me prav zanima. Če bo opazila, da me ni doma, me bo sigurno poklicala. A greš stavit, da moj telefon ne bo zvonil ne danes ponoči ne jutri zjutraj?

VESNA: Ne vem, no ...

EILEEN: Boš videla.

OSMI PRIZOR: SKRIVNOST

Ponoči. Umirjeno dihanje obeh deklet, ki spita. Vesnina mama odklene in odpre vhodna vrata ter vstopi.

EILEEN (*zaspano šepeta*): Kdo pa je?

VESNINA MAMA: Kar pančkaj, Eileen, jaz sem, Vesnina mami. Oprosti, če sem te zbudila.

EILEEN (*še vedno šepeta*): Gospa Andreja?

VESNINA MAMA (*tudi šepeta*): Kaj, je Eileen?

EILEEN: Zakaj Vesni nočeš povedat, da si ti čistilka v službi od mojega očita?

VESNINA MAMA: Sodelavka se lepše sliši.

EILEEN: Zakaj?

VESNINA MAMA: Ne bi rada, da Vesna misli, da je njena mami samo čistilka.

EILEEN: Kako – samo?

VESNINA MAMA: No, to ni ravno poklic, na katerega si lahko ponosen.

EILEEN: Zakaj pa ne? Vsaj doma imaš full čisto.

VESNINA MAMA (*se nasmehne*): Ja, to je res.

EILEEN: Poleg tega: nam so v šoli rekli, da je vsako delo častno. Kar koli naj bi že to pomenilo.

VESNINA MAMA: Saj je. Ampak ne bi rada, da se Vesna zgleduje po meni. Dobre ocene ima v šoli in rada bi, da v življenju doseže vse, kar si želi. Če se bo zgledovala po meni, pa ne bo prav daleč prišla.

EILEEN: Kaj pa to pomeni, da prideš daleč?

VESNINA MAMA: Ne vem, lahko da bo zdravnica, odvetnica, znanstvenica, kar koli.

EILEEN: Če bo odvetnica, se bo imela res fino. Moja mami je odvetnica in čisto vsak večer gre žurat.

VESNINA MAMA: No, a vidiš?

EILEEN: Ja, ampak Vesna bo po mojem glasbenica.

VESNINA MAMA: Mogoče. Pa vseeno naj to, da jaz pri tvojem očetu delam kot čistilka, ostane skrivnost, prav?

EILEEN: Prav.

VESNINA MAMA: Hvala. Zdaj pa nazaj zaspi. Jutri je šola.

EILEEN: Lahko noč. Gospa Andreja? Tukaj pri vas tako lepo diši. Po čistem.

VESNINA MAMA: Ja, to je zaradi perila.

EILEEN: Pa ne samo to. Tak, drugačen občutek je v zraku. Nič ni umazano.

VESNINA MAMA: Ne, res ne. Nič več ni umazano. Lahko noč.

EILEEN (*zazeha*): Lahko noč.

Spet nežna glasba z motivom prečiščenosti in umirjenosti.

DEVETI PRIZOR: ČAKANJE

Jutro.

VESNA: Eileen, Eileen, zbudi se!

EILEEN (*še v spanju*): Kaj? Kaj? Kje sem?

VESNA: Pri meni si prespala.

EILEEN: O, Vesna. Dobro jutro.

VESNA: Dobro jutro.

EILEEN: No, vidiš, sem ti rekla.

VESNA: Kaj?

EILEEN: Jutro je, in mami me ni poklicala. Sploh ni opazila, da nisem doma prespala.

VESNA: Daj, pokliči jo.

EILEEN: Ne! Saj bo ona mene, če jo bo skrbelo. Saj mi je itak samo zato dovolila nositi telefon s sabo v šolo, da me lahko kontrolira, kadar se spomne.

VESNA: Daj, obleci se, greva v šolo.

Nekaj ur kasneje, pri uri glasbene vzgoje.

Otroški pevski zbor zdolgočaseno zapoje prvo kitico ljudske pesmi Stari mati kara me ...

ZBOROVODJA: No, učenci, zbudite se malo, dajmo, zapojmo zdaj še enkrat od začetka!

Otroški zbor spet zapoje, pesem potihne v podlago.

EILEEN (*šepeta*): Psst! Vesna! A ni dolgčas!?

VESNA (*tudi šepeta*): Groza! Kar zaspala bom! Ej, a te je tvoja mami že poklicala?

EILEEN: Ne, ne še. Saj sem ti rekla! Mene bi lahko ugrabili, pa ona kakšen teden sploh ne bi opazila!

VESNA: Ne pretiravaj! Saj te bo poklicala!

EILEEN: Pazi! Sèm gleda!

Eileen in Vesna se pridružita petju zborčka, pesem se zdaj spet zasliši glasneje.

Nekaj ur kasneje. Odmor v šoli na hodniku. Otroški vik in krik.

VESNA: A še vedno nič?

EILEEN: Ne.

VESNA: Pa imaš vklopljen telefon? In zvonjenje?

EILEEN: Ja, na vibracije sem ga dala, da mi ne bi ravno med poukom zvonil, ampak itak da me ni klicala.

VESNA: Mogoče je pa ona pozabila svoj mobi doma.

EILEEN: Saj ima v službi navaden telefon.

VESNA: Aja.

EILEEN: Ni opazila. Pravim ti: **sploh ni opazila**, da me ni bilo doma.

VESNA: Daj ji še malo časa.

Nekaj ur kasneje. Pri Vesni doma.

EILEEN: Hvala, da sem lahko prišla k tebi.

VESNA: Saj meni je še boljše. Bova lahko skupaj naloge naredili.

EILEEN: Če do večera ne bo opazila, da me ni, sploh nočem več it domov! Nikoli!

VESNA: Daj, nehaj.

EILEEN: Po mojem me še moj pes bolj pogreša!

VESNA: Saj res! Kaj pa s Cico? A ne bo lačna?

EILEEN: Saj ima polno skledico, itak tako malo pojé, da ji je to zadosti za tri dni!

VESNA: Pa je ne bi morala peljat ven?

EILEEN: Ah, se bo pa še enkrat na tisto dragoceno perzijsko preprogo pokakala. Mogoče bo pa vsaj to spomnilo mojo ljubo mamo, da obstajam. Oziroma, da je včasih imela hčerko!

VESNA: Joj, kako zoprno!

Nekaj ur kasneje. Še vedno pri Vesni. Tiktakanje ure.

VESNA: Še vedno nič?

EILEEN (*suho*): Na-a.

VESNA: Nehaj že strmet v ta telefon. Vsaj naloge naredi, medtem ko čakaš. Ti bo hitreje minilo.

EILEEN (*na robu joka*): Ne morem verjet. Pa sem mislila, da me ima vseeno vsaj malo rada.

VESNA: Pa saj te ima. Po mojem je zdaj naredila že cel halo, išče te s policijo in gasilci. Daj, pokliči jo.

EILEEN: Ne. Če bi jo skrbelo, bi me sigurno poklicala. (*zajoka*) Pa najbrž res sploh ni opazila, da me ni.

VESNA: Daj, ne jokat, no.

Eileen še glasneje zahlipa.

Nekaj ur kasneje. Še vedno tiktakanje ure.

VESNA: Vsaj SMS ji pošlji.

EILEEN: Na-a.

VESNA: To je brez veze, no. Saj si tudi ti želiš it domov, ane?

EILEEN: Ja, ampak ...

VESNA: Saj v bistvu imaš prav. Zakaj bi šla domov, če sploh ne opazi, da si tam.

EILEEN: Vesna, a bi jaz lahko še danes pri tebi prespala?

VESNA: Jasno. Sploh ne sprašuj.

Tiktakanje ure.

EILEEN: Jutri bom šla domov, po svoje stvari in po Cico in potem bom pobegnila. Ne mislim

živet z njo, če me ne mara.

VESNA: Lahko prideš k meni. Za kolikor koli časa hočeš. Tudi za vedno.

EILEEN: Hvala, ampak ne. Tukaj bi me slej ko prej našla. Jaz pa nočem, da me najde. Naj vidi, kako bi bilo, če me res ne bi bilo.

VESNA: Ja.

Tiktakanje ure. Zvonjenje mobitela.

VESNA: A je ona?

EILEEN: Ja.

VESNA: Dvigni. Dvigni!

EILEEN: Halo?

EILEENINA MAMA: Eileen, ljubica.

EILEEN: Kaj je?

EILEENINA MAMA: Nisem dobre volje.

EILEEN: In?

EILEENINA MAMA: Oči me je poklical.

EILEEN: In?

EILEENINA MAMA: A si že zaspana?

EILEEN: Ja.

EILEENINA MAMA: Potem ti pa samo na hitro povem: V Bruslju bo moral ostati do konca meseca, veš.

EILEEN: Aha.

EILEENINA MAMA: Saj pridem zdaj domov. Sem že v avtu. Pa ti? si že v postelji?

EILEEN: Ja.

EILEENINA MAMA: Pridna.

EILEEN: Ampak ne v svoji.

EILEENINA MAMA: Dobro. Ti pridem dat lubčka. Čez pet minut bom doma. Pa pa.

Eileenina mama prekine zvezo.

EILEEN *tiho zajoka.*

VESNA: Kaj je bilo? Kaj je rekla? Daj, ne jokaj, no.

EILEEN *samo joka.*

DESETI PRIZOR: RAZČIŠČENJE/OČIŠČENJE

Zvonjenje mobitela.

EILEENINA MAMA (*skrajno razburjeno*): Eileen, kakšne igrice so zdaj to!? Kje si?

EILEEN: Moja stvar.

EILEENINA MAMA: Ti bom že dala ... Kje si!?

EILEEN: Te nič ne briga.

EILEENINA MAMA: Povej mi, kje si!!

EILEEN: Pri sošolki.

EILEENINA MAMA: Kateri sošolki!?

EILEEN *molči.*

EILEENINA MAMA: Halo!? Eileen! Kateri sošolki!? Kje si!?

EILEEN (*tiho*): Pri Vesni.

EILEENINA MAMA: Kje pa je to!? Kje stanuje!? Eileen, halo!? Eileen!

EILEEN *prekine zvezo.*

VESNA: Kaj je bilo? Zakaj si kar odložila?

EILEEN: Ubila me bo. Ubila me bo.

VESNA: Ma, ne bo te.

Odklepanje vhodnih vrat.

VESNINA MAMA: O, kaj pa vidve še pokonci? A ni že enajst ura?

EILEEN: Jaz moram it domov.

VESNINA MAMA: Zdaj!? Ne, ne moreš zdaj sredi noči.

EILEEN: Moram.

VESNINA MAMA: Kaj pa je? A je kaj narobe? Sta se skregali?

VESNA in EILEEN: Ne.

VESNINA MAMA: Kaj pa? A se ne počutiš dobro?

EILEEN: Ne.

Zvonjenje pri vhodnih vratih.

VESNINA MAMA: Ja, kaj pa je to!?

Odpre vrata.

VESNINA MAMA: O, dober ve–

Ob besnem lajanju čivave trdo vstopi Eileenina mama.

EILEENINA MAMA: Kje si!? Prekleta smrklja! Kako si upaš!? Ne da bi me sploh vprašala, ne da bi mi sploh povedala! A veš, kako sem se ustrašila!? Koliko pa ti misliš, da si stara!? Ha!? Pa kaj si ti misliš!? Jaz ti zaupam, računam na to, da si odrasla, ti pa takole!? A je to odgovorno, ha!? Kar it pa nikomur ne povedat!? Prekleta smrklja! Vzemi zdaj svoje stvari, pa greva domov.

Eileen hlipa. Čivava še vedno bevška.

VESNA: Ampak, gospa Vrtovec ...

EILEENINA MAMA: Tih bod! Me ne zanima!

EILEEN: Pusti jo!

EILEENINA MAMA: Vi pa tudi, Andreja! Kaj ste pa mislili!? Mi kar otroka ukrast ali kaj?

VESNINA MAMA: Jaz sploh ne razumem, za kaj gre ...

Čivava renči.

EILEENINA MAMA: Seveda ne razumete, vam bom pa jaz razložila: Gre za to, da ste mojega otroka zvalili k sebi domov, bogve zakaj, najbrž mislite, da če bosta tamalidve prijateljici, da boste lahko mojega moža še bolj izkoriščali. Še kam priplezali! Mislim, da vas ni sram! Moj mož vam zrihta službo, vi pa –

EILEEN: Mami –

EILEENINA MAMA: Si si pa izbrala, ti! Najboljšo familio v mestu, da se preseliš k njim! Prav h tej čistilki si morala it? Prav z njenim usranim otrokom si se morala spoprijateljiti!? Si pa znaš izbirat prijatelje, to pa!

Čivava zalaja.

VESNA: Kakšni čistilki!? Mami, kaj?

EILEENINA MAMA: Ja, tvoja mama pri nas v pisarnah skrete puca, ja! To je njena takoimenovana služba!

EILEEN (*zavpije*): Mami!

VESNINA MAMA: Polona, prosim, če nehate.

VESNA: Mami, a je to res? A ti res ... A ne delaš v pisarni?

VESNINA MAMA: Delam v pisarni: sesam, brišem prah, praznim koše za smeti, pomivam po tleh.

VESNA: Ti si ... čistilka?

EILEENINA MAMA: Še svoji hčeri niste bili sposobni povedat resnice? Nič čudnega, da ste samo čistilka.

EILEEN: Ni **samo** čistilka. Čistilka je. Pa tudi kiparka. Pa najboljša mama na svetu. Veliko veliko boljša kot ti!

VESNINA MAMA: Eileen ...

VESNA (*v solzah*): Zakaj pa mi nisi tega povedala? Zakaj si se mi pa lagala?

VESNINA MAMA: Ah, še sama ne vem, zakaj. Oprosti.

VESNA *zahlipa*.

VESNINA MAMA: Oprostiš?

VESNA (*še enkrat zahlipa*): Ja.

VESNINA MAMA: Pridi sem, pridi se stisnit.

Čivava zacvili.

EILEENINA MAMA (*se malo umiri*): Saj res, zakaj pa ji ni povedala?

EILEEN (*vpije skozi jok*): Ni ji povedala, zato ker ji hoče samo najboljše. Ker jo ima full rada. Tako kot naj bi vse mame imele rade svoje hčerke. Ne pa tako kot ti, ki ne opaziš niti, da že **dve noči** ne spim doma. Lahko bi me ugrabili ali pa ubili, ti pa –

EILEENINA MAMA (*tiho*): Dve noči? Dve noči? Eileen ... Eileen ...

Čivava zacvili.

EILEEN (*še komaj izdavi*): Ja! Že včeraj nisem spala doma, da veš. Pa sploh opazila nisi!

EILEENINA MAMA: Oh, ljubica moja. Oprosti. Res oprosti. Zadnje čase sem res čisto odsotna. Brez tvojega očeta sem čisto izgubljena. On pa kar podaljšuje in podaljšuje ta svoj prekleti Bruselj. Obljubim, da se ti oddolžim, prav? Če oči ne pride iz Bruslja, bova šli pa midve k njemu na obisk, prav?

EILEEN (*zasmrka*): A-ha.

EILEENINA MAMA: Seveda sem te pogrešala, ljubica moja, seveda sem te.

Čivava zacvili.

EILEENINA MAMA: Vidiš, še Cica te je pogrešala!

EILEEN: Pridi sem, Cica, pridi, kužika moja.

Čivava bevška in praska po tleh.

EILEEN: Kaj, je Cica?

EILEENINA MAMA: Joj, ne, Cica, ne tukaj!

Zvok pasjega kakca, ki kapne na parket.

EILEEN: O, fuj! Cica!

VESNA: O, fuj!

VESNINA MAMA: Nič hudega, bom jaz počistila.

EILEENINA MAMA: Ne, ne, niti slučajno. Bom jaz. Kje imate kakšno krpo?

Čivava veselo zalaja.

EILEENINA MAMA: Ja, lumpa Cica, lumpa. Bom jaz počistila za tabo, takole, ja.

Čivava zacvili. Smeh vseh štirih.

VESNINA MAMA: No, jaz pa tačas pristavim en čaj, prav?

EILEENINA MAMA: Hvala, to bi bilo super. Andreja, oprostite, da sem takole vdrla v vaše stanovanje.

VESNINA MAMA: Je že v redu.

Kasneje. Sproščena glasba, žvenketanje žličk v čajnih skodelicah.

VESNINA MAMA: Evo, čajček.

EILEEN: A ni pri Vesni lepo in prijetno, mama?

EILEENINA MAMA: Ja, res. Sicer je malo majhno, ampak ... nekaj tako lepo diši. Tako, po čistem.

VESNA: No, tule so pa še piškoti.

Čivava zalaja.

EILEENINA MAMA: Ja, Cica, saj zdaj gremo pa me tri počasi domov. Daj, spij, Eileen. Pozno je že.

EILEEN: Mami, a si probala že kakšen piškot, veš kako so dobri!

VESNA: Ja, mami jih je spekla.

EILEENINA MAMA: A res, a sami pečete piškote?

VESNINA MAMA: Ah, saj niso nič posebnega.

EILEEN: Ja, mami, pa veš, kaj zna Vesnina mami še delat! Take lepe lončke ...

Žličke mešajo po skodelicah.

VESNA: Cica, Cica, boš piškot?

Čivava zalaja.

EILEEN: V bistvu svečnike, mami, glej tule so. Tukaj daš svečko, tukaj pa ...

Čebljanje, smeh in žvenketanje žličk v čajnih skodelicah se prelije v že znano pomirjujočo glasbo (ksilofon).

K O N E C